

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 3. De gemitu & desideriiis B. Virginis Mariæ, De expectatione
ardentissima in Deipara,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

flamma liquefiunt, nec ardent: immo Deo usque ad carnis assumptionem & crucem humilitate, cedere adhuc reuertunt. O insensibilia, o superba & reproba corda!

Desiderium Jeremia. Tertiò loco prodeat Propheta Hieremias, qui quantum mysterii Incarnationis notitiam habuerit, satis manifestat cap. 31. ubi inter cetera pronunciat: *Novum creavi Dominus super terram: Fœmina circumdabit Virum.* Nempè certitudinem illius mysterii, in divinâ prædestinatione & præordinatione præparati, cognoscens quasi de præterito loquitur: *Novum creavi Dominus super terram.* Quod verò lumine Prophetico intuebatur eum desiderio & affectu, etiam in effectu exhibendum proclamans, de futuro subiungit: *Fœmina circumdabit Virum.* Quia est hæc fœmina, potens utero suo claudere virum? Aut quomodo potest vir utero circumdari? Non enim dicit parvulum, aut infantem, sed virum. Ergo res nova & inaudita proponitur. Nempè Christus vir ille, qui licet statura & ætate infans, tamen à primo conceptionis instanti vir est perfectus sapientia, ratione, gratia. O Virum desiderabilem! O Fœminam admirabilem & amabilem! O novitatem inauditam! Vero circumdatus Vir novus, Homo-Deus, ex nova Matre Virginis novo modo siue viro, nova generatione procreatus. O verè virum novum, qui in novo orbe, novam legem, novum fœdus, Sacramenta nova dabit, & postea novos caelos & terram. O quanta desideria in corde Hier. Proph. ut hunc videret personam, postea, venientem, quem tunc videbat imaginariâ, & Propheticâ visione, matris iterum fœcundantem!

Desiderium Abacuc. Quarto loco constituamus Prophetam Abacuc qui urgentissimis desideriis & vocibus Christi adventum efflagitavit: *Vigila qui clamabo & non exaudies: vociferabor quasi vim patiens & non salvaberis.* Quare ostendisti mihi videre iniquitatem & laborè? Incurata est. *Le. 23.* prævalens impius adversus iustum. Quasi dicat: Regnat ubique Dei oblivio, & profunda iniquitas ac impietas: ego verò clamo ad te, ut mittas eum qui debet salvare, oppressosque eripere, & iniquitatis finem dare. Sed respondet ei Dominus: *Scribe visum, & explana eum super tabulas, ut pereant qui legent.* Quasi dicat. Visionem quam tibi ostendo, scribe apertis literis, ut non immotetur qui legent. Quid verò jubetur scribere: illud nempè: *Si moram feceris, expecta eum, quia veniens veniet, & non tardabit.* Ac postea Adventum Christi prioribus istis verbis promissum obtutu propiciens Prophetico, canticum istud voce sonora deprimit: *Domine audivi auditionem tuam, & timui.* Domine opus tuum, in medio annorū civica illud in medio annorum notum facies, cū iratus fueris, misericordia recordabori. Quod ex lectione 70. Interpretum sic aliqui Partes vertunt. Domine considera vni opera tua & exprobra, in medio duorum animalium cognosceris: quando scilicet in medio duorum animalium iacabis in prælepio, ful-

gebis in celo. Hoc enim Incarnationis & Nativitatis mysterium Abacuc cognovisse, & in illius consideratione in admirationem raptum grandem lætitiâ concepsisse, manifestat quod in fine decaat: *Ego in Domino gaudebo, & exultabo in Domino meo.* Attende ergo voces, attende gaudium, attende desiderium suspirantis Prophetæ; sic & in iplo agnosces vocem rursus resonantem in terra nostra.

Postremò postet & his annumerari Michæas, acertillimè de Christi Nativitate vaticinatus: ex cuius solius testimonio Reges ejus ortum in Bethlechem futurum à Scribes & Legis Doctoribus didicerunt. Item & Aggeus apud quem scriptum est: *Adhuc unum modicum, & ego commovebo caelum & terram, mare & aridam, & commovebo omnes gentes, & veniet desideratus cunctis gentibus.* Sed claudat agmen Prophetarum Daniel, in quo omnia aliorum desideria cum fervore renovata fiere, unde & Vir desideriorum appellatur. Propterea ergo apparuit, Gabriel Angelus, eum instruens de tempore Adventus Christi, tanquam infantie ejus mittere futurus. Unde ait: *Ab exordio precum tuarum egressus est sermo, ego autem veni ut indicarem tibi, quia Vir desideriorum es. Septuaginta hebdomades abbreviatae sunt super populum tuum, & super urbem sanctam tuam, ut consummeretur prævaricatio, & finem accipiat peccatum, & deleatur iniquitas, & adducatur justitia semper na, & implentur visio & prophetia, & ungetur Sanctus Sanctorum.* Orabat nempè Daniel, ferventissimis precibus ac desideriis in juvenis, facco & cinere, non solum pro captivitate Babylonicæ liberatione: sed & pro abolendis populi peccatis, quod per Christum fieri debere pemoverat. Dicit ergo eî Angelus: Quia vir desideriorum es desiderio gloria Dei, desiderio salutis hominum, desiderio liberationis populi summe flagrans, meritis audire Dei eâ de re decretum & secretum. Recè septuaginta hebdomades abbreviatae sunt, annorum scilicet hebdomades, quæ conficiunt 490. annos, definitæ sunt à Deo: & cum perisset plures stannere, propter tua & aliorum suspiria prævisa, hoc breve tempus constituit. Et tunc per Christum peccatum delebitur, satisfactio perfecta, quia ipse erit justitias, redemptio & sanctificatio vestra, & ungetur ipse Sanctus Sanctorum.

LECTIO III.

De gemitu & desiderio B. M. Virginis.

EX jam dictis satis constare existimo, nullo tempore defuisse aliquos gementes, è quibus vox rursus constaretur, cetera nostra in caelum usque se tollens. Propter illos etiam istud vericare possumus: *Ficus prætulit grossos suos, vinea stantes ediderunt odorem suum.* Hi enim erant grossi, hoc est, primi fructus, quos produxit ficus à Deo planta-

Desiderium Michæa Aggei Daniels. Marc. 2. Agg. 2.

Dani. 9.

Cam. 2.

plantata, æstiva Synagoga. Hi sunt vineæ flo-
rentes desideriorum sanctorum flores cum bono
odore expandentes, ut fructus ille desideratus
tandem nascatur, *Bonus Cypri*, ad crucis torcular
portandus, de quo *Vinum germinans Virgine* de-
bet exprimi, liquor cali terræque pretiosissimus.
Itaque ex Synagoga antiqua semper prodire ali-
qui iusti, aliqui electi, aliqui dilecti, ex quibus
Christus secundum carnem naceretur, sicque in
illa non defuere aliqui gementes, qui forent mem-
bra Columbæ & Turris, non defuere, aliqui vi-
ridesideriorum. Et hos de congruo meruisse In-
carnationem Christi, siue ejus accelerationem
tradunt Theologi. Congruum enim erat preces
justorum & amictorum Dei exaudiri. Congruum
erat, ut propter gemitum pauperum tandem exur-
geret Dominus. Congruum erat, ut adimpleretur
illud, *Clamabunt ad Dominum à facie tribulantis*,
*Et mittet eis Salvatorem & Propugnatores qui libe-
ret eos*. Figura huius rei præcesserat Dominus Moysi,
*Vidi afflictionem populi mei qui est in Ægypto, & cla-
morem eius, sed veni mittam te ad Pharaonem, ut edu-
cas populum meum*. T. eporalis liberatio filiorum Israel
per manum Moysi, figura fuit future liberationis
omni hominū per manū filij Dei. Sicut ergo cla-
mor filiorum Israel & afflictio deprecatorum oppressorū
promeruit descensum Dei, Salvatoris & Liberatoris,
ita ut videatur dixisse Pater Aternus Filio suo,
sicut quondam Moysi *Vidi afflictionem populi mei,*
*Et clamorem eius, veni & mittam te ut educais popu-
lum meum*, Confideravi electorum meorum affli-
ctionem, sub virga & captivitate demonis in ser-
viture plusquam Ægyptiaca, & audivi clamorem
eorum, quo opem liberationemque efflagitant,
veni igitur, & mittam te ut Salvatorem, qui eruat
eos à tyrannide & oppressione exactoris.

Zach. 9.

S. Th. 3. p. 9. 2. n. 11. In horum preces incarnatione Christi meruerunt

Isaia 49.

Ezoi. 3.

Luc. 2.

Pro omni- bus meruit B.M. Virgo Christiane generationem.

Capitulum.

Maria Thero.

Equidem verum est omnium justorum deside-
ria id promeruisse, quæ magis magisque accende-
bantur, quo proprius tempus illud adventabat: ut
pater de Sim. de quo dicitur: *Et ipse erat expectans
redemptionem Israel*. Et responsum acceperat à Spiri-
tu sancto non visurum se mortem nisi videret Chri-
stum Dominum. Interim haud dubium, quin id maxi-
mè promeruerit Virgo nostra, à Deo ab æterno
electa, ut esset Deipara, Vnde illa dicere potest il-
lud: *Dum esse Rex in accubitu suo Nardus mea de-
dit odorem suavissimæ*.

Nonne Nardus eius fragrantissima Aterni Re-
gis Filium attraxit; à patris sinu accubitu, ad
suum suum virgineum? Nardus eius, ardentissi-
ma charitas, ferventissima & humillima oratio,
purissima virginitas, immaculata innocentia, ad
nos attraxit Filium Dei, ut fieret homo; attraxit
ad uterum suum, ut ipsa fieret Mater Dei, Thala-
mus & Tabernaculum Altissimi. In ipsa maxime
agoſci potuit vox *Turruvi in terra nostra*, quia
hanc Filij Dei incarnationem de congruo pro-
meruit super omnes iustos. Erat utique Turru
solitaria, semper ad id ferventissimè gemens, jam

à tenera ætate, noverat enim oracula, noverat in-
carnationis mysterium, quamvis quomodo & per
quam, siue in qua complendum foret eam lateret.
In templo undecim annis educatam, gemitu & la-
chrymis frequentissime adimplerionem tanti my-
sterij postulas, testis est S. Bonaven. Sic ergo iam
quodammodo precibus & lachrymosis suspiriis
emitebatur in spiritu, quem postea carne ex utero
enixa est puerpera. Equidem tunc temporis in spi-
ritu angebatur, & clamabat ad Deum quasi par-
turiens masculum illum, quem postea debebat in
utero gestare & parere, focunda siue corruptio-
ne, gravis sine gravamine, puerpera sine dolore
Certe cum apparuisset Gabriel Angelus, fuisse
eam in desiderijs ferventissimis adventus illius
qui omnium desideria debebat complere, tradunt
communiter Doctores contemplativi, Nempè cla-
riori lumine præ Prophetis edocla, & præ illis ar-
dentiori amore flagrans, urgebat tunc apud Do-
minum, ut propriis oculis videre posset istud pro-
digium, quod erat Dominus facturus super ter-
ram. Præterea cum nollet per Isaiæ oraculum, in
virgine istud complendum fore, quamvis nesciret
in qua & quomodo, optabat certe Virginem illam
posse tandem contueri, illi posse ancillari, vel solo
impresca eius vestigia posse exoculari. Cum verò
in simili sacra meditatione exardesceret ignis a-
moris in corde eius, adfuit Angelus modum my-
sterij demonstrans, atque in ipsa & per ipsam ef-
ficiendum edocens, eamque ad id ab æterno elec-
tam certo denuntians. Atque ubi consensit, O
quantus ignis, & quam supra modum omnem cogi-
tabilem accrevit & exaltavit? Certe necesse
fuit, ut Spiritus sanctus, qui ignem illum accen-
derat, etiam obumbraret. Vnde dicitur ei: *Spiritus
sanctus super veniet in te, & virtus Altissimi ob-
umbrabit tibi*, Quasi dicat Angelus, Spiritus ille
qui est ignis conlumens, miro amoris divini ardore
afficiet, quem viribus naturæ vix sustineres, sed
in medijs flammis consummeris, vitamque tuam
dissolvi oporteret: nisi ipse umbram præstaret &
refrigerium, virtutemque suppeditaret, ut tantam
ferre possis vim amoris. sicque in te renovabitur
miraculum Rubi flammantis, & in medio flammæ
nequaquam sese consumens.

Apoc. 12.

Luc. 11.

De expectatione ardentissimæ Partus in Deipara.

MARIA Virgo à tenera quidem ætate, ut
dixi, suspirabat gemebunda, ad illum qui in
Scriptura nominatur *Desiderium collium æternorum*,
Vnde sicut Daniel dictus est, *Vir desideriorum*,
sic & ipsam rectè dixeris *Mulierem desideriorum*,
in qua quodammodo recollecta, aggregata, abbre-
viata fuere omnia desideria justorum, quia & per
ipsam debebant illa compleri, quandoquidem is
qui erat desideriorum omnium obiectum, finis &
centrum, in eius utero sibi locum elegerat. Cum
porro illa concepisset Filium Dei, & jam appro-
pinquaret tempus partus, & corde eius, velut tor-

Gen. 49.

Dan. 9.

Maria mulier de-

sideriorum

nace

nace exultante, ardentissima desideria, quasi scintille flammantes exsiliabant, & continuo in cœlum se tollebant: quibus summopere optabat illum tandem parere mundo, quem cœlum & terra, infernus, orbisque totus tamdiu expectarant. Propter istud **MARIA** frequentissimum ferventissimumque desiderium, in Hispania & alibi, institutum est festum quoddam approbatum in Concilio Toletano, vocantque *Festum expectationis parvuli MARIE*; & celebratur 18. Decembris. Vocant quoque festum de, O, eo quod in primis ejus Vesperis Antiphonæ illæ solemnes per O, inchoantur: *O Sapientia, Ecce*. Et durant usque ad Virginis partum, sive usque ad Nativitatem Domini, per quam finita sunt omnia desideria: dum is exhibitus est in re qui expectabatur in spe. Et quia illæ Antiphonæ omnium justorum desideria in **MARIA** corde jam coadunata rememorant; ideo solemnius prævis illis Natali Domini diebus, ad *Magnificam* decantantur, plerique etiam in Ecclesiis pulsatim omnibus campanis. Atque in nostrâ Ecclesiâ Leodiensî solet illud, O, continuâ voce repeti per singulos versus. Dum enim unus Chorus versum intonat, alter O, repetit continuo quoddam sono sine notis. Atque utinam solemnitates istæ ad pietatem institutæ, & ad rememorationem desiderii Sanctorum, sive ad præparationem præviam Nativitati Salvatoris, non darentur in occasionem carnis: Videmus enim in Ecclesiis aliquibus, sive Cathedralibus, sive Collegiatis, fœcèssivè a Canonicis in officio aliquo constitutis convivia temulenta instrui sacris istis diebus, quibus Ecclesiâ gemens instat Turturis jejundandum & sobrie ac piè vivendum docet, ut præparentur Domino corda nostra. Tunc poculis & cyathis decerant atortice, quando panis lachrymarum cibandus foret animus cum pietate. Singulis singulæ illæ Antiphonæ piè intonandæ assignantur in Choro, sed illas deridere & contempnere videntur in temeritate symposio. Hinc ille verius ludibundus, sed pudibundus;

*O Radix Jesse, nisi sis ebrius esse,
Ecce Adonai noster amicus huius*

Sed Missa hæc faciamus (quæ & paulatim à clero dimittenda, vel moderanda speramus) & ad Virginis puerperæ, dum partui appropinquaret, piæ & audentia desiderio revertantur. O quanto desiderio avebat **MARIA** parere hunc Solem mundotenebroio, ut quoquo verum coruscans, densas errorum tenebras effugaret; O quanto desiderio Virginea terra geminare optabat florem & fructum, Angelis & hominibus odoriferum, peccati putorem omnem fragrantia sua è cordium lacunis fetentibus eliminatum; O quanto desiderio, **MARIA**, Fons signatus, effundere gessibat venam aquæ viventis utero suo conclusam, quæ irroraret arida hominum corda! Instat Rebecca, illam putei viventis aquam, non solum pueris A-

Rational. Evang.

brahæ, sed & camelis ac jumentis, hoc est, peccatoribus compurescentibus in stercore suo desiderabat communem efficere. O quanto optabat ardore divini illius infantis cernere faciem, qui in ipsâ cœlesti virtute & Spiritus Sancti operatione, sine integritatis læsione formatus, haud tam gravabat, sed lætificabat, illuminabat, accendebat! Ille jam radios in Corde Matris jacebat intus, quibus etiam lux & ardor excitabatur foris. Ex illo mille suspiria quasi scintille exsiliabant, donec illum quem cordetenus gestabat, facie tenus intueri concederetur. Si tanto desiderio Moyses Dei faciem educentis populum suum in terram promissionis videre desiderabat, ut diceret: *Si inveniri gratiam in oculis tuis, ostende mihi faciem tuam.* Quanto majori desiderio, & gemitu amoris, flagitabat Turtur nostra **MARIA**, cernere cum, quem jam tot mensibus in utero absconditum gerebat? Certè in ejus corde, nil nisi flamma, nil nisi fervor & amor exultans, ab illo qui in viscibus ejus degebat sacri Deus amoris. Hic in ejus animo languorem sanctum pariebat, ad eum ut posset illud de Cantico amoris pronuntiare: *Ful-*

Exod. 33.

Cant. 1.

cia me floribus, sicut me malis, quia amore languo. Et iterum illud: *Osculetur me osculo oris sui.* Quasi diceret. Non solum jam animum, cor cordi jungere opto; quod inter absentes solus affectus suo modo facit: Sed etiam ore ad os, facie ad faciem præsens loqui cupio, & videre absconditum sub velo carnis meæ; illumque amplecti parvulum tandem inter ulnas pendulum, & circumdare tamquam torquem collo meo. Immo & hoc desidero, non solum inter brachia mea illum collocare pignus utique cordis mei clarissimum; sed & toti orbi intuentium, amplexandum, adorandum proponere, Orbis Lucem & Vitam.

Et certè venissimile profus est, Virginem Deiparam cum adhuc sacra in alio puerum contineret, similibus ad illum hæc utam verbis, quibus Parens ejus David: *Tibi dixi cor meum, exquisivit te facies mea, faciem tuam Dominum requiram.* Quasi diceret illi: O mi JESU, fili mei, dilecte votorum meorum. Sol meus & lux mea, salus, vita, & gloria omnium te desiderantium! Tu nosti, quomodo cor meum tuo amore susceptum non nisi de te, & pro te, cogitationes elicit & affectus. Tecum loquitur intus, tibi unione indicibili se conjungit, in te magis est, quam in se. Tu etiam nosti quod idem cor amore tui adens, summum in me desiderium excitat, ut faciem tuam desiderabilem requirant: ut quem ignosco interius operantem, exterius tandem valeam adorare nascentem. Exquisivit igitur te facies meæ; faciem tuam requiram, & intanter requiro. Hæc est deprecatio cordis mei, ut faciem faciei, oculos oculis, frontem fronti, labia labiis, brachia brachiis tandem conjungere valeam. Nec cessabunt gemitus & desideria suspirantia, donec te videam foris surgentem uberramea: donec adorem te in sinu meo, sinu matris, quem cernunt & adorant Angeli in sinu æterno,

Psal. 16.

sinu

10
finu patris. Certe nemo amarum Christum illo tempore (quamvis multi & magni fuerint) id verius , vel majori cum affectu pronunciare potuit , quam MARIA. Quia cor Seraphicum Virginis sicut omnes amore , sic & desiderii fervore superavit.

LECTIO IV.

De secunda causa gemitus Turturii.

Secundam causam gemitus Turturii, sive Ecclesie, diximus esse dolorem, quem concepit ex eo quod Adventus Filii Dei : & redemptio per eum facta, multis reddatur inefficax & inutilis, eorum culpa & fofordia. Monet ergo ipsa filios suos cum gemitu, factore tempore Adventus, ut huic rei advigilent, flentque super custodiam suam, & videant quid responsum sint ad arguentem se, si frustra ea eis fuerit incarnatio, Nativitas, redemptio, sanguis effusus JESU CHRISTI. Graviter enim & frequenter ea de re conqueritur ipse, sacris in litteris. Unde apud Isa. sic ait : *In vacuum laboravi sine causa, & vane fertilitatem meam, consumpsi, ergo iudicium meum cum Domino, & operum meum cum Deo meo.* Quasi dicat Patri. Tu scis, o Pater, me nullis pepercisse laboribus pro hominum salute ; hoc erat opus ad quod me miseris, & munus istud meo omni conatu adimplere curavi. Interim frustra in multis, ut video, laboravi, frustra animi corporisque vires impendi, frustra pro eis sanguinem ipsum expendi. Tu porro esto Iudex, nam opus meum apud te est ; & decerne inter ipsos & me, num ex parte mea aliquid defuerit, num potius ipsi sibi defuerint paratis sibi a me remediis salutis non utendo, sicque in caput suum certam damnationem accersendo. Eodem modo conqueritur apud Ezech. quod tanto sudore exarilato toto mortalitatis sue decursu, maneat nihilominus anima atque inmundata, cum tamen sudorem suum etiam sanguinem in animarum ablationem obtulerit, simulque ignem ardentissimam charitatis adhibuerit, ut omnis eraderetur & excoqueretur inveterata inmunditia & rubigo. Sic enim loquitur anima indurata & reproba : *Multo labore sudatum est, & non exivit nimia rubigo, neque per ignem. Inmunditia tua execrabile est, quia mundare te volui, & non es mundata a forditibus.*

Deu In gratitudinem peccatorum exaceratur Isa. 49.

Eze. 24.

Simila.

Et porro quis non videat justam esse Christi querelam de his qui pereunt, pretiumque redemptionis sibi acquiritum aspernantur ? Ostendamus istud similitudine. Audi : Est aliquis apud Barbaros tetro in carcere detentus, Pater vero ejus miseria condolens, divenditis omnibus, patriam relicta lytrum & redemptionis pretium tulit secum. Tandemque variis in via laboribus, injuriis, vulneribus confectus, ad filium pertingens cum invitat ad reditum perfoluto pretio : immo ei representat gemitus matris charum genarum expectantis, fratrum lachrymas, amico-

rum collachrymantium vota. At ille, nescio quo ingratiudinis spiritu ductus & excecatus, aspernatur patrem pretiumque allatum, & tot labores susceptos, matris gemitus, fratrum vota contemnit : vult in carcere manere, amat vincula, negligit paternam domum & dona. An non hic cecitas, & ingratiudo summe execrabilis ? Nonne is turpissima & dirissima nec dignus ? Quid aliud eheu faciunt homines, venduntur sub peccato, captivi sub diabolo ? Pater aternus per filium suum dera passum offert pretium redemptionis, invitat ad reditum in domum paternam, ubi tot Sanctorum anime eos expectant, tot fratres, tot amici condolentes miseris eorum, & interim tantum beneficium aspernantur. Nec tanti Patris dilectionem, nec filii redemptionem, nec sanguinem filium pro pretio, nec ecclesia gaudia, nec Ecclesie matris gemitus, nec desideria Angelorum aut Sanctorum asstant ; in peccatis suis & vinculis herere malunt, & aeterna morti aternisque ignibus victimas se vivere. O cecitas ! o ingratiudo ! o abominatio sanguinis lacrymis deploranda !

Talem igitur mentem amentem a filiis suis avertere entens Ecclesia, mater pietissima, monet illos etiam cum gemitu & lacrymis, sacro isto tempore adventu Sponsi sui rememorat ; hortaturque fieri matris ex visceribus, ut pondent, & plene considerent tot Dei dona, tot favores ecclesie, tot thesauros & divitias salutis in incarnationis mysterio comprehensas, ipsique exhibitas simul obsecrans, ne eas fofordia sua petire, aut sibi inutilis reddipantur. Quomodo enim qui filium dedit, nomine & omnia simul cum illo nobis donavit ? Considerari igitur optat, & in pondere sanctuarum appendi hanc Dei dilectionem, hunc profundissimum amorem, quem non nisi cordatissimo amore possimus compensare. Hinc Aug. *Amor amorum illius, qui amore amoris laudis, tui descendit in uterum Virginis ; & amoris suum a cap. 2. de mori suo copularis, humiliando se, jublimando te, con. Cat. rud, jungendo lumen & claritatem suam, limo mortalitatis suae.* Sic & fratres suos eadem consideratione exhortans, form. de dicebat S. Bernardus *Prose nobis. Fratres, tanta ebaritas quam suscepit, tanta benignitas : qua nobis per humilitatem Christi apparuit : & agamus gratias Redemptori, per quem nobis innotuit tam bona, & a nos voluntas Dei Patris. Tals enim est cor Dei Patris erga nos, quales nobis expressit, qui de Patris cor de processit. Similibus vocibus materis ex affectu prodeuntibus filiorum corda pulsat, ut valeat ab illis ingratiudinem omnem propulsare.*

Deinde, condolens his qui in tenebris & cecitate, letali quondam torpore detinentur, forti eos excitat clamore, vellicat eis aures non sine gemitu & motore, ne eos contingat somnum conjugere aeterna cum morte. Jubet ergo oculos aperire, lucem adpicere rutilantem, ac excusso peccati mortis que sopore respirat ad vitam. Propterea voces illas intonat & per praerones suos in pulpitis ubique resonare jubet : *Ita.*

Ecclesia, mater pietissima, monet illos etiam cum gemitu & lacrymis, sacro isto tempore adventu Sponsi sui rememorat ; hortaturque fieri matris ex visceribus, ut pondent, & plene considerent tot Dei dona, tot favores ecclesie, tot thesauros & divitias salutis in incarnationis mysterio comprehensas, ipsique exhibitas simul obsecrans, ne eas fofordia sua petire, aut sibi inutilis reddipantur. Quomodo enim qui filium dedit, nomine & omnia simul cum illo nobis donavit ? Considerari igitur optat, & in pondere sanctuarum appendi hanc Dei dilectionem, hunc profundissimum amorem, quem non nisi cordatissimo amore possimus compensare. Hinc Aug. *Amor amorum illius, qui amore amoris laudis, tui descendit in uterum Virginis ; & amoris suum a cap. 2. de mori suo copularis, humiliando se, jublimando te, con. Cat. rud, jungendo lumen & claritatem suam, limo mortalitatis suae.* Sic & fratres suos eadem consideratione exhortans, form. de dicebat S. Bernardus *Prose nobis. Fratres, tanta ebaritas quam suscepit, tanta benignitas : qua nobis per humilitatem Christi apparuit : & agamus gratias Redemptori, per quem nobis innotuit tam bona, & a nos voluntas Dei Patris. Tals enim est cor Dei Patris erga nos, quales nobis expressit, qui de Patris cor de processit. Similibus vocibus materis ex affectu prodeuntibus filiorum corda pulsat, ut valeat ab illis ingratiudinem omnem propulsare.*